

TOVERITAR

No. 28

TIISTAI, HEINÄKUUN 11 P.—TUESDAY, JULY 11

1922—Kahdestoista Vuosik.

POLIITTISTEN VANKIEN VAIMOJEN SYYTÖS MINISTERISOSIALISTEJA VASTAAN

Siinä neuvottelussa, joka pidettiin Berliinissä viime huhtikuun alkupäivinä ja jossa toisen, puolikolmatta ja kolmannen kansainvälisten edustajat ensi kerran Venäjän vallankumouksen jälkeen kokoontuivat neuvottelemaan, lausui toisen internationalen johtaja Vanderfelde m.m. että yksi ehto yhteisen rintaman luomiselle on se, että n.k. poliittiset vangit Venäjällä vapautetaan. "Me emme tule yleiseen konferenssiin, niin kauan kun istuvat Butyrkan vankilassa ne michet, joiden kanssa me yhdessä olemme taistelleet tsarismia vastaan. Jos te, bolshevikit, jatkatte tähän tapaan, niin jää meille jällelle ainoastaan taistelu alkeellisten ihmisoikeuksien puolesta." Bolsheveikeille yleensä tältä taholta suuriäänisesti huudetaan: "Missä on teidän vapautenne? Te pidätte vankiloissanne satoja ihmisiä! Murhamiehiä ja telottajia te olette!"

Nämä herrat eivät kuitenkaan uskalla vaatia suoranaisesti niiden porvarillisten ainesten vapauttamista, joiden asioilla ne valliolliset vangit istuvat, joiden vapauttamisesta he niin suurta huolta pitävät. Sellainen vaatimus olisi heidän kannaltaan katsottuna aivan johdonmukainen, sillä sehän koskee yhtä hyvin ihmisten "alkeellisia oikeuksia" ja onhan niiden porvarillisten ainesten joukossa sellaisiakin, jotka aikoinaan epäilemättä ovat taistelleet tsarivaltaa vastaan. Mutta sellainen vaatimus paljastaisi liian selvästi heidän oikean karvansa, sen, että he ovat kapitalismin asioilla työväen luokkataistelua vastaan.

Mutta "naskalia on vaikea säkissä piilotella." Näiden herrojen oikea kanta tulee ilmi peittelemisistä ja naamioimisesta huolimatta. Heidän omaatuntoaan ei paina lainkaan, että kapitalistiset valtat kiduttavat satoja, tuhansia vallanku-

monksellisia työläisiä vankiloissaan. Neuvotellessaan kapitalististen maitten hallitusten kanssa kapitalistisen järjestelmän elvyttämisestä Euroopassa he eivät huomaa vaatia vankiloissa sodan vastustamisesta viruvia työläisiä vapaita. Eikä heitä liikuta se, että Saksan sosialidemokraattiset hallitusherrat vangittavat satoja saksalaisia työläisiä, jotka ovat taistelleet heidän kanssaan keisarivaltaa vastaan. Rauhallisin omintuntonin he astuvat noskien, scheidemanien, kautskyjen y.m. samallaisten herrojen kanssa saman pöydän ääreen. Ja Saksassa on valtiollisia vankeja.

Saksalainen toveritar Clara Zetkin on entisen 9-henkisen komitean jäsenenä, komitean, minkä sosialidemokraatit särkivät, saanut vastaanottaa yli kaksisataa kirjettä työläisvaimoilta, jotka miesten vankeuden johdosta ovat joutuneet äärimmäiseen kurjuuteen ja puutteeseen. Näiden poliittisten vankien vaimojen kirjeet ovat yksi ainoa hirvittävä syytös saksalaisia ministerisosialisteja vastaan, jotka vastikään ovat vapauttaneet Rosa Luxemburgin murhaajan, mutta ennen kaikkea ovat ne palavia hiiliä Toisen ja 2½ internationalen oikeusmiehisyydellä ja poliittisella vapausvaatimuksella luuhusti ratsastavien johtajien päälle.

Sillä Lontoon ja Wienin internationalen hyveellisillä johtajilla olisi 9-henkisessä komiteassa ollut ilmeisenä velvollisuutena ilmottaa apua huutaville työläisvaimoille, mitä he aikovat tehdä Saksan poliittisten vankien hyväksi. Mutta heidän vastauksensa kutistui komitean hajottamiseen, bolshevismivastaisen ajolahdin kärjistämiseen ja kiireelliseen matkaan Moskovaan puolestaakseen Wolodarskin ja Uritskyn murhaajia!

Berliiniläinen toverilehti huomauttaa varsin sattuvasti, etteivät herrat Vanderfelde ja kumppanit vaatineet mitään Saksan sosialidemokraattisen hallituksen kuritshuoneisiin salpaamain toverivankien puolustus-oikeutta! Eivätpä pitäneet asiaa edes mainitsemisen arvoisena, vaan viskasivat pöydän alle sen, josta ehdotetut vastalauseet. Eikä dän lehdissään liioin riittä pienintä filaa poliittisten vankien vapautta vaatimuksille.

Ei! Sillä he kasaavat kaiken "inhilisyytensä" Denikinin, Koltshakin ja denitshin liittolaisille — myrkyky murhaajille. Nämä ovat heidän syntensä valittuja.

Mitä liikuttaa näitä herroja sosialismokraatteja Saksan vankiloissa viruvat luokkatoverit ja näiden kurjuuteen mennehtyvät omaiset? Nämä ovat juuri samojen sosialidemokraattien kuritshuoneisiin jouduttamia ja epätoivoon saattamia, mutta kuitenkin on kaikki kuten ollakin pitää. Mutta jotta ei saksalaisten luokkavankien voihe kantautuisi kauemmaksi, pitävät herrat Vanderfelde ja kumppanit sitä suurempaa ääntä "bolshevistisesta terroristista".

Mutta tämä porvarien sosialidemokraattien asianajajaveijaus ei tule onnistumaan. Länsimaisten luokkavankien — ja niitä on muuallakin kuin Saksassa — ja näiden omaisten tuskanhuudot tulevat kannustamaan luokkatietoisia työläisjoukkoja ponnistamaan aina siihen asti, kunnes heidän luokkakoikuden uhreiksi joutuneet veljensä ovat saaneet vapautensa ja näiden omaiset kaiken inhimillisyyden vaatiman hyvi-tyksen. Länsimaisten proletariaatin kärsimää hirvittävää oikeusvääryyttä ei mikään sosialidemokraattien Moskova-ilveily voi tehdä tyhjäksi.

The State Historical Society

Suuret yhteiskunnalliset uudistukset edellyttävät poliittisen vallankumouksen. Tämän vallankumouksen välttämättömyys on jokaiselle rehellisesti ajattelevalle ja elämän todellisuutta käsittelevälle ihmiselle selvää, mutta sitä emme tahdo nyt tässä todistaa.

Toinen asia on kuitenkin kysymys poliittisen vallankumouksen kohtalosta eli siitä, missä määrin se voi onnistua ja vastata todella tarkoitustaan. Poliittinen vallankumous ei itse rakenna mitään, se poistaa vain yhteiskunnallisen rakennustyön esteet, se merkitsee ulkonaisen mahdollisuuden hankkimista tähän työhön. "Vallankumousta ei tehdä", sanotaan; "sitä varten täytyy edellytykset olla olemassa". Hyvä, mutta tähän tahdomme lisätä. Vallankumous ei myöskään merkitse mitään, vaikka valmiit edellytykset ovat olemassa, jos ei oikealla tavalla uutta luoda. Mitkä ovat sosialismin toteuttamisen edellytykset? Ainoastaan sitä, että tuotantovoimat ovat kyllin kehittyneet yhteistaloutta varten ja että vallitseva kapitalistinen tuotantotapa on vastaavasti ristiriidassa näiden tuotantovoimien kanssa eli estää niiden oikean käyttämisen, muodostuen siten ihmiskunnalle sivistykselle turmioksi. — Huomattakoon: Näin selittivät Marx ja Engels asianaikain olevan Kommunis-

VALLANKUMOUS JA RAKENNUSTYÖ

tisessä manifestissa, joka on kirjoitettu 1848! — Nämä ovat vallankumouksen objektiivisen mahdollisuuden edellytykset, joilla on juurensa olevissa oloissa. Mutta nämä edellytykset eivät suinkaan merkitse sitä, että porvariston kukistamisen jälkeen yhteiskunta itsestään uudeksi, sosialistiseksi rakentuu. Tuotantovoimat ovat olemassa, tuotantotekniikka on kyllin kehittynyt, mutta suoritettavana on yhteiskuntataloudellisen organisaation luominen, joka asettaa talouden tämän tekniikan oikean käytön pohjalle ja yleensä rakentaa todellisen kansantalouden — kapitalistisen tuotantotavan aikana muodostuneen täydellisen anarkian tilalle. Kapitalistinen tuotantotapa ei tietysti tule koskaan "kypsäksi" siihen mielessä, että se muodostaisi sosialistiselle taloudelle valmiin pohjan, se "kypsytää" yleensä otellen uutta järjestystä varten kielteisellä tavalla siten, että tuotantotekniikan kanssa ristiriidassa ollen tekee sietämättömäksi yhteiskunnan ja elämän. Mutta tämäkin selvän reformistit syrjäyttävät ja puhuvat kapitalismin "kypsymisestä". Siinä mielessä ikäänkuin se uutta yhteis-

kuntaa rakentaisi ja valmiiksi muovaillisi, joten sen jatkumina muka yhä taloudellisesti helpottaa sosialismiin siirtymistä. Näinhän ei voi olla, sillä kapitalismi, joka kieltämättä erillisissä suhteissa semmoisenaan valmistele siirtymistä sosialismin historiallisen kehityksen kannalta katsoten, esimerkiksi ja eritoten pääomien, taloudellista valtaa yksin käsiin keskittämällä, tekee tältä pääasiallalta liittisen vallankumouksen hyväksi, köyhälistölle valla" anastamista helvottaen J. n. e. Mutta se jokaiselle sosialistille tunnettu tosiasia, että kapitalismin aikana tuotantotekniikka valtavasti kehittyi, ei voi merkitä uuden yhteiskuntatalouden rakentumista, vaan päinvastoin — kuten Marx osoittaa — siitä johtuvaa yhä yltä-väl yhteiskunnallista anarkiaa, että tuotantotapa joutuu ristiriitaan tuotantovoimain — eli siis juuri tuotantotavan itsensä kehittämisen tuotantotekniikan — kanssa. Kehittämässään tuotantotekniikassa kapitalismi valmistele edellytyksiä uutta otollisuutta varten, mutta vallankumouksen se tekee välttämättömäksi joutuneen itse ristiriitaan tämän tekniikan

kanssa, "kypsytään" siis otollisuutta sosialismin varten kielteisellä tavalla, yhteiskunnallisesti, anarkistisesti toimien. Sanalla sanoen: kapitalismi ei yhteiskuntataloudellisella alalla rakenna, vaan hajottaa ja sen huomaa anarkian tilalle on uutta rakennettava.

Selvää on, että tuotantotekniikka ja yhteiskunta-taloudellinen organisaatio ovat kaksi eri asiaa. Olkoon esimerkiksi jollain turhan ylellisyyden tuotannon alalla tekniikka kuinka kehittynyt hyvänsä, ei se hyödytä mitään, kun sosialistista taloutta rakennetaan. Ja päinvastoin tämä tuotannon lopettaminen antaa uutta päänavaa: miten sijoittaa vapautuva työvoima? Eikö tältä varten täydy olla valmiiksi varattu paikka ja yleensä kokonais suunnitelma? Tai otaksukaamme, että muutamia suurempia kaupallikkaita olisi "yhteiskunnallistutettu" ja että niiden yhdistämisen kautta eli paremminkin sen kautta, että niiden sijalle on tullut keskitettympi jakelulaitos, muutamia satoja ihmisiä joutunut toimeksi. Mihin nämä sijoitetaan? Toisin sanoen: laitoksia ei voida ilman muutta yhteiskunnallistuttaa sitä mukaa kuin ne näyttävät "kypsiltä". Tässä meitä kohtaa kysymys vapautuvan työvoiman sijoittamisesta. Ottakaam-

(Jatkoo toisella sivulla)